

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudců JUDr. Jaroslavy Vítové a JUDr. Romana Šebka ve věci žalobce Ing. O [redacted] Z [redacted], narozeného [redacted], bytem [redacted], [redacted], zastoupeného JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem náměstí TGM 142, 261 01 Příbram I, proti žalované [redacted], s.r.o., IČO: [redacted], se sídlem [redacted], [redacted], zastoupené JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou se sídlem ul. 28. října 184, 261 01 Příbram VII, o zaplacení 956.604,- Kč a 130.446,- Kč s příslušenstvím, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 9. 9. 2015, č.j. 8 C 50/2012 – 166,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. mění tak, že povinnost k zaplacení částky 956.604,- Kč a částky 130.446,- Kč žalobci se žalované ukládá do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II. mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na úrocích z prodlení z částky 956.604,- Kč za dobu od 1. 12. 2010 do 10. 3. 2015 částku 251.325,24 Kč, dále úrok z prodlení ve výši 7,50 % z 956.604,- Kč od 11. 3. 2015 do zaplacení a 7,50 % ze 130.446,- Kč od 1. 9. 2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem I. stupně 62.726,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalobce.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 40.761,27 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se s přivolením soudu změněnou žalobou u Okresního soudu v Příbrami domáhal na žalované, své bývalé zaměstnavatelce, zaplacení jednak částky 956.604,- Kč s úrokem z prodlení z titulu náhrady mzdy po neplatném rozvázání pracovního poměru za období od října 2010 do 31. 7. 2012, kdy jeho pracovní poměr skončil na základě výpovědi z pracovního poměru z důvodu dle § 52 písm. c) zákoníku práce a dále zaplacení částky 130.446,- Kč s úrokem z prodlení s tím, že se jedná o odstupné podle § 67 zákoníku práce ve výši trojnásobku průměrného výdělku, které mu v souvislosti se skončením pracovního poměru nebylo vyplaceno.

Shora označeným rozsudkem Okresní soud v Příbrami (dále jen „soud I. stupně“) uložil žalované „zaplatit žalobci částku 956.604,- Kč a částku 130.446,- Kč do 60ti dnů od právní moci rozhodnutí“ (výrok I.), zamítl žalobu „na zaplacení úroků z prodlení ve výši 7,50 % z částky 956.604,- Kč a z částky 130.446,- Kč“ (výrok II.) a rozhodl, že se „žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení“ (výrok III.).

Soud I. stupně vycházel ze zjištění, že „pravomocným rozhodnutím soudu bylo rozhodnuto, že výpověď daná žalovanou žalobci dne 29. 4. 2010 je neplatná a žalobce dopisem ze dne 8. 7. 2010 sdělil žalované, že trvá na dalším zaměstnání“, a že výše průměrného výdělku, který je nutné pro náhradu mzdy použít mezi účastníky je nesporná. Dále soud I. stupně uzavřel, že posouzení nároku žalobce z hlediska žalovanou namítaného rozporu s dobrými mravy není možné, a nárok je nutné posuzovat výhradně podle § 69 zákoníku práce ve znění v době výpovědi, kdy jakékoliv snížení náhrady mzdy bylo vyloučeno, když moderační právo soudu bylo do ustanovení § 69 odst. 2 zákoníku práce znovu zavedeno až s účinností novely zákoníku práce od 1. 1. 2012. Zamítavý výrok ohledně úroku z prodlení soud I. stupně odůvodnil tím, že „nárok žalobce byl závislý na rozhodnutí soudu ve věci neplatnosti výpovědi“, přičemž „v této věci pak mohlo být rozhodnuto po rozhodnutí NS ČR, které bylo doručeno soudu dne 28. 5. 2014“ a „nelze také pominout opakované změny žaloby ze strany žalobce“. Výrok o nákladech řízení soud I. stupně odůvodnil odkazem na ustanovení § 150 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) s tím, že „za důvody zvláštního zřetele hodné shledal skutečnost, že žalobce je společníkem žalované a nepopíral jednání proti zájmům této společnosti“.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání žalobce i žalovaná, žalobce proti zamítavému výroku II., lhůtě splatnosti přisouzené mu částky výrokem I. a proti výroku III., o nákladech řízení; odvolání žalované směřovalo proti výroku I.

Žalobce v odvolání vytýkal soudu I. stupně nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jímž poskytl žalované šedesátidenní lhůtu k plnění a zamítl příslušenství nároku, přičemž rozhodnutí o nestandardní lhůtě k plnění dlužné částky není odůvodněno vůbec. Poukazoval na nedůvodnost argumentace soudu I. stupně, když soud nemusel čekat se svým rozhodnutím na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky. Prováděné změny žaloby pak byly pouhým upřesňováním žalobního nároku s ohledem na průběh souběžných sporů o neplatnost další výpovědi a upřesnění nároku s ohledem na listiny vydané žalovanou. Nebyl to žalobce, kdo by způsobil prodlení v tomto sporu. Dále žalobce vytýkal soudu I. stupně nesprávné rozhodnutí o nákladech řízení, které by mělo záviset především na procesním úspěchu ve

věci. Podle žalobce, „skutečnost, že je někdo společníkem dlužníka, nemá pro posouzení nároku na náhradu nákladů řízení ve sporu, kdy je prokázáno protiprávní jednání žalovaného dlužníka, žádný význam. Naopak ve sporu o neplatnost výpovědi, jakož ve všech dalších sporech, se žalovaná společnost vůči žalobci chovala v rozporu se zákonem, současné vedení společnosti tuto společnost nevede řádně“. Dále uvedl, že jeho kroky nejsou „jednáním proti zájmům společnosti, ale jednáním v zájmu práva a v zájmu snahy společníka zabránit zmenšení hodnoty jeho podílu a podílu dalších společníků společnosti“. Dále poukazoval na to, že po celou dobu trvání jeho pracovního poměru mu nebylo vytknuto jakékoliv porušování pracovní kázně, nebyl nijak kárně postižen a jeho jednání a chování nebylo nikdy předmětem jakéhokoliv jednání jakéhokoliv orgánu společnosti. Navrhoval změnu napadeného rozsudku, přiznání příslušenství v zákonné lhůtě k plnění a přiznání plné náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaná v odvolání vytýkala soudu I. stupně závěr, že posouzení nároku žalobce je možné pouze a výlučně dle § 69 zákoníku práce, a že není možné v daném případě věc posuzovat z hlediska požadavku tzv. dobrých mravů. Poukazovala na to, že se jedná o zásadu obecně platnou, která se v souladu s § 4 zákoníku práce prolíná i do pracovního práva, a tudíž každý pracovněprávní úkon či uplatněný nárok musí být vždy rovněž v souladu s předmětným principem. Podle žalované soud I. stupně pochybil, když „posoudil předmětný případ výlučně úzkou optikou dle ustanovení § 69 zákoníku práce, aniž by poměřoval, zda-li předmětný nárok je v souladu se zásadou dobrých mravů či nikoliv“. Podle žalované uplatněný nárok v příkrém rozporu se zásadou dobrých mravů je. S odkazem na svá dřívější vyjádření shrnovala, že „žalobce v rozhodném období, po které žádá po žalované výplatu náhrady mzdy, pro žalovanou nevykonal vůbec žádnou práci či jakoukoliv užitečnou činnost. Současně ovšem v rozhodném období jednal v mnoha případech prokazatelně úmyslným způsobem proti zájmům svého zaměstnavatele, tedy žalované, přičemž taková jednání žalovanou velmi významným způsobem poškozovala.“ Žalovaná navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil a žalobu i v této části zamítl popř., aby napadený rozsudek v této části zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Současně navrhovala, aby byla žalované přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Ve svých vyjádřeních k odvoláním protistrany žalobce i žalovaná argumentaci protistrany odmítli a navrhovali, aby vzájemná odvolání byla posouzena jako nedůvodná.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu I. stupně podle ustanovení § 212 a následujících o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné, zatímco odvolání žalobce důvodné je.

Soud I. stupně provedl v řízení dostatečné dokazování a správně vycházel i z mezi účastníky nesporných skutečností. Správně zjistil, že výpověď z pracovního poměru daná žalobci žalovanou dne 29. 4. 2010 byla shledána pravomocným soudním rozhodnutím neplatnou (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2012, č.j. 23 Co 496/2011-125, ve znění opravných usnesení), přičemž žalobce po uplynutí výpovědní doby dopisem ze dne 8. 7. 2010 sdělil žalované, že trvá na dalším zaměstnávání. Pracovní poměr žalobce u žalované pak platně skončil dnem 31. 7. 2012. Průměrný měsíční příjem žalobce za druhé čtvrtletí roku 2010, z něhož by bylo třeba pro výpočet náhrady mzdy vycházet, činil 43.482,-

Kč; žalobce nárok na náhradu mzdy uplatňoval za období celkem 22 měsíců (1. 10. 2010 – 31. 7. 2012).

Vzhledem k době, kdy vznikl (měl vzniknout) zažalovaný nárok na náhradu mzdy, je třeba projednávanou věc i v současnosti posuzovat podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2010, tj. přede dnem, kdy nabyly účinnosti zákony č. 347/2010 Sb., 377/2010 Sb. a 427/2010 Sb. (dále jen zákoník práce).

Podle ustanovení § 69 odst. 1 zákoníku práce, dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu. Náhrada podle věty první přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákoníku práce, výkon práv a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiného účastníka pracovněprávního vztahu a nesmí být v rozporu s dobrými mravy.

Nelze upřít důvodnost argumentaci žalované, že soulad výkonu práce a povinností vyplývajících z pracovněprávních vztahů s dobrými mravy je obecnou zásadou, a že každé právní jednání v pracovněprávních vztazích či uplatněný nárok vyplývající z pracovněprávních vztahů, by měl být s tímto principem v souladu. Není tedy správný závěr soudu I. stupně, že posouzení nároku vyplývajícího z ustanovení § 60 odst. 1 zákoníku práce z tohoto hlediska posoudit nelze.

Současně, však odvolací soud na základě obsahu soudního spisu (i se znalostí okolností vyplývajících z dalších pracovněprávních sporů týchž účastníků, které v předchozí době řešil stejný senát odvolacího soudu) konstatuje, že nelze uzavřít, že by byl zažalovaný nárok na náhradu mzdy podle ustanovení § 69 odst. 1 zákoníku práce uplatňován v rozporu s dobrými mravy. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na to, že prvotního pochybení se dopustila žalovaná, která s žalobcem neplatně rozvázala pracovní poměr a na neplatné výpovědi trvala přesto, že žalobce na její neplatnost upozornil a sdělil, že trvá na dalším zaměstnávání. Svůj postoj pak žalovaná nezměnila ani poté, co bylo o neplatnosti výpovědi pravomocně rozhodnuto soudem. Ani skutečnost, že žalobce po neplatné výpovědi nezůstal nečinný a pustil se do podnikatelských aktivit, které mu přinášely jiný příjem, nelze považovat za důvod, pro který by mělo být považováno za nemravné, pokud dobrovolně nerezignoval na svůj zákonný nárok na náhradu mzdy po neplatném rozvázání pracovního poměru.

Pokud pak žalovaná poukazuje na to, že se žalobce při svém působení na pozicích statutárního orgánu (či člena statutárního orgánu) v jiných obchodních společnostech, popř. jako společník žalované, dopouštěl v průběhu rozhodného období pro přiznání náhrady mzdy aktivního jednání poškozujícího žalovanou, k tomu je třeba uvést, že na pozadí tohoto sporu (i dalších) účastníků je názorový rozchod původních zakladatelů u žalované společnosti, který vyústil ve vynucený odchod žalobce z výkonných pozic u žalované. Z toho vyplývající

animozita se pak promítá do veškerých vzájemných kroků směřujících vůči protistraně. I kdyby se tedy některé kroky žalobce daly kvalifikovat jako jednání v rozporu se zájmy žalované, pak úplně stejně by bylo lze hodnotit i některé kroky žalované vůči žalobci. Právě vzájemnost invektiv a nedořešené obchodněprávní vztahy účastníkům vedou odvolací soud k závěru, že nelze jednostranně označit za nemorální pouze jednání žalobce a z tohoto důvodu dovozovat nemravnost toho, že se domáhá svého ze zákona vyplývajícího práva.

Soudu I. stupně je třeba vytknout, že při právním posouzení nároku na náhradu mzdy nerozlišil nárok uplatňovaný do dne právní moci rozsudku o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru ze dne 29. 4. 2010 (6. 4. 2012) a nárok za dobu od 7. 4. 2012 do 31. 7. 2012. Přitom zatímco do právní moci rozhodnutí o neplatnosti výpovědi se jednalo o nárok vyplývající z ustanovení § 69 odst. 1 zákoníku práce, v následujícím období se jednalo o nárok na náhradu mzdy při překážkách v práci na straně zaměstnavatele podle ustanovení § 208 zákoníku práce, v platném znění. Tyto překážky v práci spočívaly v tom, že žalovaná přes pravomocné rozhodnutí o neplatnosti výpovědi neumožnila žalobci pokračovat v práci podle pracovní smlouvy. Tyto překážky pak trvaly až do platného skončení pracovního poměru, k čemuž došlo 31. 7. 2012. Ani o těchto skutečnostech nebylo mezi účastníky sporu.

Pro výpočet náhrady mzdy za dobu překážek v práci byl rozhodný průměrný výdělek žalobce za první čtvrtletí roku 2012 (pro období od 7. 4. 2012 do 30. 6. 2012) resp. za druhé čtvrtletí 2012 (pro období července 2012). Protože žalobce v roce 2012 nedosahoval u žalované žádného příjmu, je třeba vycházet z pravděpodobného výdělku žalobce v rozhodných obdobích. Podle odvolacího soudu lze v daném případně vzhledem ke všem okolnostem uzavřít, že pravděpodobný průměrný výdělek žalobce za první i druhé čtvrtletí roku 2012 by byl shodný s průměrným výdělkem použitým pro výpočet náhrady mzdy za období od 1. 10. 2010 do 6. 4. 2012, tj. 43.482,- Kč.

Na základě výše uvedeného dospěl odvolací soud k závěru, že přes částečně chybné právní posouzení, soud I. stupně rozhodl věcně správně, pokud žalobci za období od 1. 10. 2010 do 31. 7. 2012 přiznal na náhradě mzdy celkovou částku 956.604,- Kč.

Soudu I. stupně je třeba dále vytknout, že se zcela zaměřil pouze na hlavní (jedinou) námitku žalované týkající se nemravnosti žalobcem zažalovaných nároků, přičemž rezignoval na rozlišení právní kvalifikace jednotlivých nároků, a to nejen v případě náhrady mzdy, ale i nároku na odstupné ve výši 130.446,- Kč.

Podle ustanovení § 67 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 7. 2013, tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 155/2013 Sb., zaměstnanci, u něhož dochází k rozvázání pracovního poměru výpovědí danou zaměstnavatelem z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) nebo dohodou z těchto důvodů, přísluší od zaměstnavatele při skončení pracovního poměru odstupné ve výši nejméně a) jednonásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval méně než 1 rok, b) dvojnásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval alespoň 1 rok a méně než 2 roky, c) trojnásobku jeho průměrného výdělku, jestliže jeho pracovní poměr u zaměstnavatele trval alespoň 2 roky, d) součtu trojnásobku jeho průměrného výdělku a částek uvedených v písmenech a) až c), jestliže dochází k rozvázání pracovního poměru v době, kdy se na zaměstnance vztahuje v kontu

pracovní doby postup podle § 86 odst. 4. Za dobu trvání pracovního poměru se považuje i doba trvání předchozího pracovního poměru u téhož zaměstnavatele, pokud doba od jeho skončení do vzniku následujícího pracovního poměru nepřesáhla dobu 6 měsíců.

Ve smyslu odstavců 3 a 4 citovaného ustanovení se pro účely odstupného průměrným výdělkem rozumí průměrný měsíční výdělek a odstupné je zaměstnavatel povinen zaměstnanci vyplatit po skončení pracovního poměru v nejbližším výplatním termínu určeném u zaměstnavatele pro výplatu mzdy nebo platu, pokud se písemně nedohodne se zaměstnancem na výplatě odstupného v den skončení pracovního poměru nebo na pozdějším termínu výplaty.

V daném případě je z obsahu soudního spisu zřejmé, že pracovní poměr žalobce u žalované skončil výpovědí z pracovního poměru k danému z důvodu podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce ke dni 31. 7. 2012, přičemž žalovaná žalobci odstupné podle ustanovení § 67 odst. 1 zákoníku práce nevyplatila, a to ze stejných důvodů, pro které odmítala vyplatit náhradu mzdy za předchozí období, tj. protože jakékoliv finanční nároky žalobce vůči žalované za období od července 2010 do skončení pracovního poměru považuje za uplatňování práva v rozporu s dobrými mravy.

Ze stejných důvodů, pro které odvolací soud neshledal rozpor s dobrými mravy uplatňovaného nároku na náhradu mzdy, neshledává rozpor s dobrými mravy ani v případě nároku na odstupné vzniklé žalobci v souvislosti s platnou výpovědí ze dne 15. 5. 2012. Pokud jde o výši odstupného, z obsahu soudního spisu je zřejmé, že pracovní poměr žalobce u žalované trval od roku 1997, a proto žalobci v souvislosti s výpovědí z pracovního poměru danou mu z důvodu podle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce vznikl nárok na odstupné ve výši trojnásobku průměrného výdělku. Rozhodný v tomto směru byl pravděpodobný výdělek žalobce za druhé čtvrtletí roku 2012 ve výši 43.482,- Kč. Soud I. stupně, proto nepochybil, pokud žalobci částku odpovídající trojnásobku uvedené částky přiznal.

Pokud jde o lhůtu k plnění, nelze upřít důvodnost žalobcovu odvolání v tom smyslu, že stanoví-li soud delší než zákonnou lhůtu splatnosti (§ 160 odst. 1 o.s.ř.), je třeba, aby bylo takové rozhodnutí náležitě zdůvodněno, což v daném případě soud I. stupně neučinil. Podle odvolacího soudu nelze z obsahu spisu dovodit žádné skutečnosti, které by stanovení delší než zákonné lhůty k plnění odůvodňovaly. Žalovanou je fungující obchodní společnost a nepochybně nebude v horší hmotné situaci, než žalobce. Nelze tedy předpokládat, že by jí povinnost uložená do tří dnů od právní moci rozhodnutí zatížila nepřiměřeně oproti plnění ve lhůtě šedesáti dnů tím spíš, že se jedná o splnění závazků vzniklých před dvěma a více lety.

Pokud jde o úroky z prodlení ze zažalovaných částek, nesdílí odvolací soud názor soudu I. stupně, že by jím uváděné důvody odůvodňovaly odepření nároku na úrok z prodlení. Žalovaná si již od července 2010 a nejpozději pak ode dne, kdy se dozvěděla o tom, že žalobce napadl platnost výpovědi ze dne 29. 4. 2010 žalobou u soudu, měla být vědoma toho, že jí v případě neúspěchu v soudním řízení vznikne povinnost k náhradě mzdy. Přestože v řízení o neplatnost výpovědi neuspěla, ani pak nárokovanou náhradu mzdy žalobci nevyplatila, naopak se neúspěšně dožadovala přerušení řízení do doby rozhodnutí o jejím dovolání. K vyplacení žalobcových nároků pak nepřistoupila ani poté, co neuspěla s dovoláním u Nejvyššího soudu. Je tedy nanejvýš zřejmé, že na dobu trvání řízení o

zaplacení náhrady mzdy resp. odstupného měly vliv především procesní kroky žalované. Stejně tak nelze klást žalobci k tíži, pokud v průběhu řízení zažalované nároky průběžně upřesňoval v závislosti na průběhu souběžně probíhajících sporů účastníků.

Na základě všech výše uvedených skutečností a závěrů odvolací soud podle ustanovení § 220 odst. 1 změnil rozsudek soudu I. stupně jednak ve výroku I., pokud jde o lhůtu splatnosti přiznaných částek, když stanovil zákonnou lhůtu k plnění ve smyslu ustanovení § 160 odst. 1 o.s.ř., dále změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. tak, že žalobci přiznal úrok z prodlení ze zažalovaných částek, přičemž úroky z částky 956.604,-Kč kapitalizoval ke dni vyhlášení rozhodnutí. Ve zbývajících částech, tedy ve vyhovujícím výroku I. byl rozsudek soudu I. stupně podle ustanovení § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrzen.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v obou řízeních úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada vzniklých nákladů řízení.

Za řízení před soudem I. stupně žalobce prostřednictvím svého zástupce účtoval náhradu v celkové výši 62.726,- Kč s tím, že náhrady dalších nákladů se výslovně vzdal. Vzhledem k tomu, že účtované náklady odpovídají nákladům za právní zastoupení podle vyhl.č. 177/1996 Sb. (dále jen "advokátní tarif") - 4 úkony právní služby po 12.660,- Kč, 4 režijní paušály po 300,- Kč, DPH 10.886,- Kč, přiznal odvolací soud náhradu v účtované výši.

Pokud jde o náklady odvolacího řízení byla úspěšnému žalobci přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů za právní zastoupení, které sestávaly z odměny advokáta za 3 úkony právní služby, z toho dva (vyjádření k odvolání žalované, účast u jednání odvolacího soudu) ve výši 12.660,- Kč [§ 7 bod 6., § 11 odst. 1 písm. g), k) advokátního tarifu] a jeden [odvolání nesměřující proti rozhodnutí ve věci samé (lhůta splatnosti, úrok z prodlení, náklady řízení)] ve výši 6.330,- Kč [§ 7 bod 6., § 11 odst. 2 písm. b) advokátního tarifu], paušální náhrady hotových výloh při třech úkonech právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), paušální náhrady za ztrátu času, a to 4 půlhodin po 100,- Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), cestovného právního zástupce při cestě ze sídla jeho kanceláře v Příbrami k odvolacímu soudu a zpět celkem 124 km po 5.94 Kč osobním automobilem tov.zn. [REDAKCE] reg.zn. [REDAKCE] a 21 % daně z přidané hodnoty v celkové výši 7.074,27 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Nebyla přiznána požadovaná náhrada za parkovné, neboť se jedná o hotové vydání kryté tzv. režijním paušálem. Byla-li pak požadována náhrada dalších nákladů, konkrétně za další úkony právní služby (vyjádření k vyjádření), neshledal odvolací soud tyto náklady účelně vynaloženými. Soudní řízení není v zásadě kolbištěm pro vzájemné písemné slovní přestřelky stran. Pokud k nim prostřednictvím podání soudu přesto dochází, čemuž soud nemůže nijak zabránit, přičemž vyjma vzájemných invektiv tato podání neobsahují žádné podstatné informace a nemají z hlediska skutkového, právního či procesního pro průběh řízení a rozhodnutí ve věci prázdňový význam, nelze náklady vynaložené na takováto zbytečná podání považovat za účelné ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř..

Pro případné použití ustanovení § 150 o.s.ř., neshledal odvolací soud, na rozdíl od soudu I. stupně, v okolnostech případu žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by v řízení úspěšnému žalobci neměla být náhrada nákladů byt' jen zčásti přiznána. V tomto

směru odkazuje na shodné důvody, pro které neshledal důvodnou námitku žalované, že jsou zažalované nároky uplatňovány v rozporu s dobrými mravy.

Z cílem předejít možným nejasnostem odvolací soud postupem dle § 164 o.s.ř. v písemném vyhotovení rozsudku zpřesnil formulaci výroku II., do něhož doplnil, že kapitalizované úroky za období od 1. 12. 2010 do 10. 3. 2015 se týkají pouze částky 956.604,-Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **je** za podmínek § 237 o.s.ř. přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Příbrami ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení.

V Praze dne 10. března 2015

JUDr. Tomáš Kučera, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Hůlková